Rakkaat ystävät, sukulaiset, läheiset —

kiitos, että olette täällä jakamassa sekä surua että kiitollisuutta. Olemme tulleet hyvästelemään Marja-Leena Korhosta — meille monelle Mammaa — ja samalla juhlimaan elämää, jonka hän eli täyteen sydämin ja avoimin käsivarsin.

Minulle hän oli äiti. Lämmin, läheinen ja luottamuksellinen turvasatama. Sellainen ihminen, joka katsoi silmiin niin, että kiire pysähtyi ja huoli pieneni. Kun hänen äänensä sanoi: “Kyllä me tästä selvitään,” se ei ollut lohduttelun tapa, se oli lupaus, joka piti.

Mamma syntyi 15. maaliskuuta 1962 ja kasvoi Savonlinnassa kolmilapsisen perheen keskimmäisenä. Siellä hän oppi monta sellaista asiaa, joista tuli hänen elämänsä suunta: yhdessä tekemisen voima, työn arvostus ja ajatus, että toisen ihmisen luo kannattaa aina kurotta. Kun hän myöhemmin muutti Helsinkiin ja valmistui sairaanhoitajaksi, nuo periaatteet kulkivat mukana valkoisen takin taskuissa.

Hän teki 38 vuoden uran sisätautien osastolla. Se kuulostaa numeroilta, mutta todellisuudessa se on tuhansia käsiä, jotka hän otti omiin käsiinsä. Se on yövuoroja, jolloin jonkun pelko laantui, koska huoneeseen tuli hoitaja, joka osasi sekä hoitaa että olla hiljaa paikalla. Se on nuoria hoitajia, jotka löysivät työssään selkänojan siitä, että Mamma jaksoi neuvoa, kysyä “mitä sinä itse ajattelet?” ja antaa sen verran vastuuta, että kasvuun tuli tilaa. Monet heistä kutsuivat häntä mentorikseen. Minä kutsuin häntä äidiksi, ja tunsin samaa: hän ei tehnyt puolestasi, hän teki kanssasi.

Kotona hänen työkalunsa olivat toisenlaiset: kaulin, uunipellit ja keittiöpyyhkeet, jotka tuoksuivat vaniljalta. Rakkain muistoni on sunnuntaiaamuista, kun leivoimme pullaa. Taikina tarttui sormiin, lattialle tipahti jauhoja, ja Mamma

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

kertoi tarinoita omasta lapsuudestaan Savonlinnassa — miten järvi oli aina lähellä ja miten pihan marjapensaat olivat kuin pieni valtakunta, jossa jokainen löysi oman salaisuutensa. Kun pellillinen tuli uunista, hän puhalsi varovasti ja kysyi melkein aina saman kysymyksen: “Miltä koti maistuu tänään?” Se maistui kanelilta, voilta ja turvallisuudelta.

Mamman sydän löysi paikkansa myös vapaaehtoistyössä. SPR:n ystävätoiminnassa hänellä oli taito mennä ihmisen luo niin, ettei mitään tarvinnut selittää. Hän osasi kuunnella niin, että toinen tuli nähdyksi. Vieraanvaraisuus ei ollut hänelle ele, vaan periaate: jos joku oli ovella, pöytään ilmestyi jotakin lämmintä ja aikaa järjestyi. Se oli hänen tapaansa sanoa: sinä olet tärkeä.

Hän rakasti puutarhanhoitoa, järviuintia, ristikoita ja kuorolaulua seurakunnassa. Ne eivät olleet harrastuksia listalla, ne olivat rytmi, jolla hän rauhoitti arjen. Multa kynsien alla, järven pinta varhaisaamussa, lyijykynän kilahdus pöytää vasten, kun viimeinen sana loksahti paikalleen, ja ne yhteiset äänet kuorossa, joissa oma ääni saa olla osa jotakin suurempaa. Ehkä juuri siksi Mamma halusi, että tänään soitetaan hänen lempivirtensä. Laulu, jonka hän on jo monta kertaa laulanut — ja jonka me nyt saamme kuulla ajatellen, miten paljon musiikki kantoi häntä ja meitä.

Mamman tärkeimmät tittelit löytyivät kuitenkin kodista: puoliso Jarin rinnalla, meidän, minun ja Laurin, äitinä, ja Ellan ja Topin Mamma. Hän oli lempeä, määrätietoinen, vieraanvarainen, kuunteleva ja rohkaiseva. Se näkyi pienissä arjen liikkeissä: tavassa, jolla hän pysähtyi halaamaan niin, että kiire tippui hartioilta; siinä, miten hän jätti jääkaapin oveen lapun “lämpimät terveiset, ota soppaa”; tai siinä, miten hän osasi kysyä oikean jatkokysymyksen, joka avasi solmun omassa mielessä.

Hän uskoi rehellisyyteen silloinkin, kun se oli vaikeaa, lähimmäisenrakkauteen silloinkin, kun oma aika oli vähissä, perheen merkitykseen silloinkin, kun kalenterit eivät suostuneet joustamaan, ja ahkeruuteen joka päivä. Näistä arvoista hän ei pitänyt puheita, hän eli ne.

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

Tiedän, mitä me kaipaamme. Hänen lämpimiä halauksiaan. Hänen rauhoittavaa ääntään, joka teki tilaa hengittää. Sitä tunnetta, että kaikki järjestyy — ei taikaiskusta, vaan siksi, että me teemme sen yhdessä.

Kun elämä toi eteen taudin, Mamma suhtautui siihen samalla lailla kuin kaikkeen muuhunkin: suoraan, ilman turhaa meteliä, ja toisia ajatellen. Hän ehti kertoa toiveensa: tänään soitetaan hänen lempivirttään, ja kukkien sijaan muistetaan syöpäjärjestöä. Se tuntuu häneltä — hoitotyön ihmiseltä, joka halusi, että hyvä siirtyy eteenpäin.

Ellalle ja Topille haluan sanoa tämän ääneen: Mamma opetti meille, että pulla kohoaa, kun sille antaa aikaa, ja niin kohoaa ihminenkin, kun häntä kannatellaan. Me voimme yhdessä jatkaa sitä: kysyä, kuunnella ja pitää huolta. Ja joka kerta, kun järvi on tyyni ja joku uskaltaa ensimmäisenä veteen, muistetaan, kuka meissä oli se, joka näytti mallia.

Jarille — isälle — ja meille kaikille: me kannamme nyt Mamman viitoittamaa arkea. Se tarkoittaa ehkä sitä, että sunnuntaisin uuni lämpenee ja pöytään ilmestyy kanelin tuoksu. Se tarkoittaa, että soitamme, kun tulee ikävä, emmekä lykkää huomiseen. Se tarkoittaa, että laitamme hyvän kiertämään, vaikka pienesti, koska pienestä syntyy paljon.

Tänään me itkemme ja hymyilemme rinnakkain. Se on hyvä niin. Suru kertoo rakkaudesta, ja rakkaus Mamman kaltaisena pysyy liikkeessä. Me olemme hänen käsialansa: tavassa, jolla rohkaisemme, ja siinä, miten uskomme toisiimme silloin, kun on vaikeaa.

Kiitos, Mamma. Kiitos käsistä, jotka tekivät, sanoista, jotka rauhoittivat, ja selkänojan vahvuisesta rakkaudesta. Me laitamme tänään virren soimaan, leivomme vielä monta pellillistä pullaa, ja kun ensimmäinen pala on jaettu, sanomme kuin sinä: “Miltä koti maistuu tänään?”

Se maistuu sinulta. Ja sen maun me pidämme yhdessä elävänä.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi
Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi